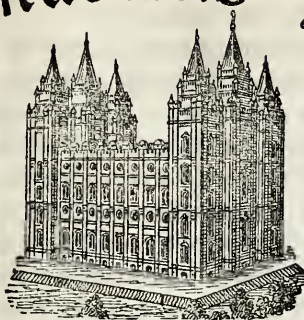

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Sellige.

SALT LAKE TEMPLE.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8.

15 April 1903.

52 Aargang.

Tiende.

Der er i Tidens Løb talt og skrevet meget om denne vigtige Sag, men det gaar med den som med alle andre Sager, der høre til det daglige Livs Pligter; det er nødvendigt fra Tid til anden at bringe den i Erindring, navnlig for de Sidste-Dages Helliges Bedkommende, efter som de mere end noget andet Samfund paa Jorden ere forpligtede til at iagttage Guds Love og holde hans Ord helligt. Af dem, hvem meget er givet, fordres meget, og da Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ere blevne velsignede med større Kundskab om Evangeliets Fordringer end den øvrige Verden, følger deraf, at deres Ansvar bliver større, naar de modsætte sig Evangeliets Bud og Love.

Tiendeloven hører til Evangeliet, selv om Noget nære den Tde, at den kun var en Anordning, som blev tilføjet den mosaiske Husholdning. Den menneskelige Families jordiske Stamfader, Adam, levede under Evangeliet, længe før Moseloven blev føjet til for Overtrædelsens Skyld. Paulus siger udtrykkelig, at Evangeliet var blevet prædiket for hin gamle Patriark, og Jesus gjorde Farisæerne opmærksomme paa, at Abraham vidste, at han (Frelseren) skulde komme, og at han forudsaa denne Tid og glædede sig. Abraham betalte Tiende til Melchisedek, den højeste Guds Præst, som velsignede ham. Tiendeloven var en Anordning, som han synes at have været vel bekendt med; den var uden Tvivl overleveret fra Forfædrene som en Del af den evige Sandhed, der var bleven forkyndt for vore første Forældre. Det er ogsaa indly-

fende, at Abraham underviste sine Efterkommere om det samme Princip; da Jakob havde haft det Syn, som almindelig kaldes „Jakobs Stige“, gav han nemlig Gud et Løfte og sagde bl. A.: „Af alt det, du giver mig, vil jeg visseelig give dig Tiende.“

Da Jesus forkyndte Evangeliets Sandheder for Farisæerne og de Skriftfloger, indskjærpede han dem ogsaa Tiendeloven paa en ligefrem og eftertryffeligt Maade: „Ve eder, Skriftfloger og Farisæere, I Djenskalke, fordi I give Tiende af Mynte og Dild og Kommen, men have undladt det vægtigere i Loven, Ret og Barmhjertighed og Troskab. Dette burde man gjøre og ikke undlade hint.“

Man vil af dette Skriftsted se, at skjønt Jesus revsede og irettesatte de hovmodige Farisæere, fordi de forsjømte de Ting i Loven, som vare vigtigere, saa tilbagekaldte han dog ikke Tiendeloven, men bekræftede og indskjærpede den tvertimod. Jesus siger til sine Disciple: „Uden eders Retfærdighed overgaar Farisæernes og de Skriftfloges, komme I ingenlunde i Himmeriges Rige.“ Der er imidlertid et Punkt, hvori Farisæerne overgik mange af dem, som i vore Dage anse sig for være Kristi Disciple; selv om der var Ting i Loven, som Jesus indskjærpede dem mere eftertryffeligt, for at ikke deres selvretfærdige Ideer og Tragten efter ydre Anseelse skulde faa Overhaand, saa forglemte de nemlig ikke at opholde en af Lovens Anordninger, som der ikke kunde ses bort fra; thi Jesus kom ikke for at ophæve Loven, men for at opfylde den.

Jorden og dens Fylde tilhører Herren. Det er sandt nok, at han har lovet at give visse Dele af den til sine Tjenere som en Arvelod, men Tiden til at komme i Besiddelse af den er endnu ikke kommen. Herren satte Mennesket paa Jorden for at opfylde den, gjøre sig den underdanig og drage Nytte af alle dens forskjellige Frembringelser og tilegne sig de rige og beundringsværdige Skatte i dens Indre, medens Alt, hvad der rører sig i Havet og Luften, staar til dets Raadighed. Og vi maa erkjende og anerkjende, at Alt er lagt til Rette for alle Mennesker efter en alviss Stabers Plan. Er der saa noget urimeligt i, at han fordrer, at en Tiendedel af de Værdier, som Menneskene samle sig, skulle helliges til hans Riges Opbyggelse paa Jorden? Det er ikke alene de rent materielle Ting, vi samle omkring os, som vi burde være taknemlige for, men vi tro ogsaa, at vi skyldte ham vort fysiske og aandelige Udspring, og at han har Magt til at tage det igjen. Den, som lader haant om disse Belsignelser, viser, at han ikke sætter Pris paa Staberens Godhed og ikke paaastjønner de Beljærninger, der tildeles ham.

Det er en Pligt for de Sidste-Dages Hellige at opfylde Tiendeloven, da de ved Aabenbaring have modtaget den i en lige saa bestemt Form som gamle Israël. De Aabenbaringer, der ere givne angaaende denne Sag, ere blevne publicerede for Verden i Lærdommens og Pagtens Bog, saa

at Alle, som ønske det, kunne lære at forstaa, hvad Gud fordrer med Hensyn til denne Lov. Tienden burde erlægges af Menneffets frie Villie og med Glæde over at kunne opfylde en af Guds Love; Lydighed mod en hvilken som helst af disse burde aldrig betragtes som en Byrde, men opfattes med Jesu Ord: „Mit Nag er gavnligt, og min Byrde er let.“ Lyfsalighed er en Følge af Lydighed mod Guds Bud, og da Tiendeloven er et af disse, ville vi være sikre paa at opnaa Glæde og Tilfredshed, naar vi gjøre, hvad den kræver af os.

Der er givet flere Forjættelser vedrørende Tiendeloven, og de, som opfylde den, ere berettigede til de Betsignelser, som knytte sig dertil, og som aldrig kunne opnaas paa andre Betingelser. Hvilke ere saa disse Betsignelser? Forøgelse af Jordens Frugtbarhed, Befrielse fra Udelæggelse, Overvindelse af Verdens Modstand, en Arvedel i denne Verden — og Ret til at gaa ind i Herrens Hus, hvor frelsende Ordinancer udføres — Alt naturligvis under Forudsætning af, at de have adlydt Evangeliet i dets Helhed; thi Tienden alene vil ikke kunne frelse noget Menneffe. Burde derfor Opfyldelsen af denne Lov ikke betragtes som en Fordel? Burde derfor Noget anse Lydighed mod denne Lov som en Byrde, naar den bringer Menneffet saa mange og herlige Betsignelser?

Herren forlanger ikke Tiende for at berige sig. Det behøver han jo ikke, efter som han raader over alle Univerjets Skatte, og hele Naturen i dens storlaaede Organisation dikteres efter hans Villie. Han tager ikke selv Noget af Tienden, men det hele Beløb bliver anvendt til Bedste for Yderne, saa at de saa mere igjen, end de have givet. Tienden bliver ikke bortdøstet paa nogle saa Individer for at befordre deres personlige Interessjer, men den anvendes til at fremme det Hele. Noget af det Vigtigste, hvortil den benyttes, er Opførelsen af Templer til Herrens Ravn, hvilket han har fordret af sit Folk. Og hvad er saa Hensigten dermed? Templerne ere hellige Steder, hvor Herren meddeler sit Folk saadanne Oplysninger, der ikke kunne forkyndes andre Steder, og i Templerne udføres Ordinancerne for de Levende og Døde, og de forskjellige Slægtled iblandt de Retfærdige sammenbindes der i en Kjæde for at forenes med himmelske Væsener, der i Kraft af deres Præstedømme og som Guds Sønner regjere i Herlighed og med Ære i de evige Verdener. I Templerne meddeles Lærdomme vedrørende det evige Liv, for at vi bedre kunne blive besfittede til at sikre vor Udvælgelse og erholde forøget Kraft til at vandre i vor Frelseres Fodspor, indtil vi blive som han og kunne svinge Retfærdighedens Scepter i vor høje Raldelse.

Tienden anvendes endvidere til at hjælpe de fattige Hellige blandt Nationerne; den vil, om det behøves, hjælpe til at føde Enken, den Faderløse og den Svage, saa at deres Klage og Nød ikke skal opstige

til Himmelen mod os, saaledes som Tilfældet er i den rige og saakaldte moderne Kristenhed. Den vil paa forskjellig Maade blive anvendt til det Almindeliges Bedste, saa at Samfundet kan blomstre og blive dygtiggjort til at vore i Kraft og Styrke ved de religiøse og borgerlige Institutioner, der ere grundede paa rigtige Grundsætninger og under vor himmelske Faders umiddelbare Vejledning.

Med saa herlige Maal for Oje og saa stærke Bevæggrunde til at anspore os — hvem vil da modsætte sig at betale en retfærdig Tiende? De Fattige iblandt de Hellige kunne holde denne Lov ligesaa vel som de Rige. En Tiøre er lige saa god som en Krone, naar den betales som en virkelig Tiende. Det er Princippet og ikke Summen, der er Hovedsagen; det er Helheden og ikke den Enkeltes egoistiske Interesser, som denne Sag vedrører, og Hensigten med denne Artikel er, at vi Alle maa kunne blive ledte til at undersøge denne vigtige Lov og forstaa, hvor ønskeligt det er at adlyde den, for at vi derved kunne gjøre os værdige til de Betsignelser, der ere forbundne med at adlyde Evangeliet i dets Helhed. Som Slutning ville vi anføre nogle vægtige Udtalelser om dette vigtige Emne af Kirkens fortjente Mænd.

Dr Jon Spencer om Tiende.

Gives der nogen antagelig Grund til ikke at betale vor Tiende? Der kan maaske i de Helliges Tanker synes at være Grunde dertil, men det skriver sig fra deres egne Forestillinger og en mangelfuld Kundskab om Gud og hans Værk. Jeg kan ikke tænke mig nogen anden Undskyldning derfor.

Lad os nu antage, at vi holde Regnskab med vor himmelske Fader og komme overens om, hvor meget vi skulle give ham. Lad os endvidere antage, at vi begynde med at overveje, hvad der tilhører os, og indføre det paa den Side, vi kalde vor, og lade Herren blive godskrevet paa den anden. Hvis vi have modtaget en eller anden Betsignelse fra ham, saa skrive vi det paa hans Side. Derjom han er Skaberens af vort Legemes System og har givet vore Evner Spændkraft og Liv og udstyret os med alle de fine Sandser, ved hvis Hjælp vi ere i Stand til at se og erhverve os det Gode og undgaa det Onde, saa kreditere vi ham derfor. Hvem have vi at takke for Synet, Hørelsen, Følelsen og Evnerne til at kunne handle viist og betænksomt? Hvis vi ikke selv have stjenket os vore Evner eller Noget af, hvad vi besidde, men leve og røre os ved hans Hjælp, da indføre vi det i Regnskabet paa hans Side. Derjom vi forfølge Emnet videre paa denne Maade, lad os saa begynde med Elementerne. Hvem tilhøre de? Have vi organiseret dem? Have vi ordnet dem, saa at de ere brugbare? Uden Luft kunde vi ikke leve, og dens Betsaffenhed indvirker igjen paa Sundheden. Jorden og alle dens Frembringelser skyldte vi Herren, og vi tro, at vi ere udsprungne fra ham og skyldte ham vort Væsen. Alt det Skabte, som vi have gjort

os til Herre over, opholdes ved hans Visdom og den Helligaands Kraft. Og dersom vi have faaet lysere Anskuelse og Begreber om Retfærdighed end vore Medmennesker, dersom vi have lært at omvende os fra vore Synder, og dersom vi i det Hele taget erkjende Sandheden, hvem have vi da at takke derfor? Hvem har givet os Kraften til at forjage det Onde og skjænket os Tro, Ydmyghed og Kjærlighed til Retfærdighed? Have disse Egenheder deres Udspring fra os eller fra ham? Hvis det Sidste er Tilfældet, da er han berettiget til at blive godskreven for alle disse fortræffelige Egenheder. Lad os saa opgjøre vort Regnskab og tilbagebetale ham det, der hører ham til, og derefter tage det, som vi have dannet og opholdt ved vore egne Gaver, Kræfter og uafhængige Virken; hvorledes vil Forholdet saa blive? I Sandhed — vort Tilgodehavende vil vise sig at være saare ringe. Jeg tror næppe, det i Værdi vil kunne maale sig med Entens Mel og Olie, som Elias taler om. Er dette ikke tilstrækkeligt til at vise, hvor de sande Skatte ere, og hvem der raader over dem? Ingen maa tro, at han kan handle efter Retfærdighedens Fordringer eller erhverve sig større Goder, uden at det sker efter Herrens Villie. Hvis Noget tror at kunne det, lad ham da forsøge, men de Vise vide det bedre. Dersom vi derfor ere i Besiddelse af Lys nok til at kunne bedømme denne Sag ret, ville vi se, at Alt er Skaberens, at Alt tilhører ham. Det maa derfor opfattes som et Tegns paa Lunkenhed, Ligegyldighed eller Mangel paa Ydmyghed, naar vi ikke kunne give Herren og hans Bænk Tiendebelen af vore Gjendele og af vor Fortjeneste. Vi ligne da dem, som ophøje sig i egne Tanker; som ikke have faaet Djævelen op for, hvad der tilhører ham; som endnu ikke ere blevne Egentjærligheden kvit, og som endnu ikke ere ophyste nok.

Vi deltagte i Nydelsen af Nadderens og anerkjende derved Præstedømmets Myndighed til at administrere den og bevidne, at vi ihukomme Jesus Kristus. Hvad ihukomme vi om ham? Hvad er der ved ham at erindre, og hvorfor bede vi Gud at hjælpe os at erindre ham og holde hans Bud? Er det, fordi han gav Tiende? Nej, men fordi han gav sig selv til at lide og dø for os. Det er dette, vi love at ihukomme, og ved at deltage i denne hellige Handling vidne vi for hverandre, at vi ihukomme ham og ville holde hans Befalinger. Hvis vi som Hellige komme frem med en levende Erindring om, at Jesus Kristus er vor Gjenløser, at hans Blod flød for vor Skyld, at han lod sit Legeme blive gennemstøffet uden at grue for Døden, at han opstod paa den tredje Dag fra de Døde, viste sig for sine Disciple, opsoer til Himlen og satte sig hos sin Faders højre Haand; hvis vi som Hellige erindre dette, saa lad Ingen af os sige, at vi ere fattige eller nøgne, naar vi have en saadan Ven.

Herren kræver Tiende for at prøve os, og jeg finder, at det er en let Sag at give en Tiendebel. Giv derfor Gud, hvad der tilkommer

ham. Lad ham se, at vi have Tillid til ham og hans Præstedømme, og lad os vogte os for at blive saa mistroiske, at vi vægre os ved at overgive, hvad der kræves af os, i hans Tjeneres Hænder.

Det vil gavne os mere at komme til det Maal, Herren har sat for os, end at blive Ejer af den rigeste Bank i Verden. Kundskaben om Gud er mere værd end alle Jordens Statte, og Verdens Visdom er kun som Avner i Sammenligning dermed. Denne Kundskab tilflyder os gennem Herrens Ord til hans Præstedømme, til hans Tjenere Profeterne og til Apostlene. Uden denne Kundskab kunne Menneskene bede og granske uafslædigt og dog i Hovedsagen vedblive at være fremmede for, hvad Herren forlanger af dem.

Brigham Young om Tiende.

Om Tienden sige vi Menneskene Sandheden, nøjagtig som den er nedskreven hos Gud. Hvad have vi for Dje, naar vi sige til de Sidste-Dages Hellige, at de skulle gjøre dette eller hint? Dette: at det er til deres egen Rigdom og Lykke. Saaledes ogsaa med Tienden. Vi forsøge ikke Herrens Rigdom ved at handle saaledes, men Nogle paaberaabe sig, at de ofre sig for Guds Rige. Der gives saavidt mig bekendt ingen Mand, som nogeninde paa denne Jord har ofret Noget for Guds Rige undtagen Frelseren. Han tømte den bitre Kalk til Bunden; han led for enhver Mand og Kvinde og gjenløste Jorden tilligemed Alt, hvad der befinder sig paa den. Derjom vi have lidt, ofret eller bortgivet Noget og prædiket Evangeliet længe, saa have vi gjort det for Guds Sag, og jeg vil ikke give Alfen af et brændt Rugstraa for den Mand, som føler, at han bringer Herren et Offer. Vi udføre alt dette af Hensyn til vor egen Lykke, Tilfredshed og Ophøjelse. Dette er et Faktum; og hvad vi udføre, det gjøre vi ikke for at frelse Himlene eller Englene, men for at frelse Jordens Indvaanere.

Maaske jeg ser paa Tiende anderledes end Andre og betragter Tiende-loven paa en anden Maade end Andre; jeg har maaske ogsaa en afvigende Opfattelse af Ordene, der vedrøre den Tiende, Herren forlanger i de sidste Dage. Her er en Skildring: Gud skabte Mennesket, som det er organiseret, formet og dannet; enhver Del og Partikel af mit System — fra min Hovedisse til mine Fodsaaer — er bleven frembragt af min Fader i Himlen, og han fordrer en Tiendedel af min Hjerne, af mit Hjerte, af mine Nerver, af mine Muskler, af mine Gener, af mit Kjød, af mine Ben og af mit hele System til Opførelsen af Templer og Forsamlingshuse, til at bygge Skoler til Undervisning for vore Børn, til at føde den Fattige, Halte og Blinde og drage Omjorg for dem. Summen af Herrens Ord om dette Punkt er: Min Søn, giv en Tiendedel af dig selv til det gode og nyttige Arbejde, der bestaar i at drage Omjorg for dine Medmennesker, prædike Evangeliet, bringe Mennesker ind i Riget; læg Planer til at sørge for dem, som ikke kunne sørge for

fig selv; vejled dem, som ere i Stand til at arbejde, og en Tiendedel vil, naar den anvendes rigtigt, omhyggeligt og retfærdigt, være tilstrækkelig til Forfremmelsen af mit Rige paa Jorden.

Hvad Velstand jeg er i Besiddelse af, har jeg erholdt, siden jeg indkom i denne Kirke. Hvad jeg ejede, den Gang jeg blev indlemmet i Kirken, bortgav jeg til mine Venner. Saa Maaneder efter, at jeg var bleven døbt, mistede jeg min Hustru, og hun efterlod mig to smaa Bøger. Jeg bortgav, hvad jeg ejede, og gik ud for at prædike Evangeliet. Jeg var nødt til at gjøre det; thi jeg havde en Følelse, som om Venene i mig skulde fortæres, hvis jeg ikke gjorde det; derfor anvendte jeg min Tid til at prædike. Jeg rejste, arbejdede og prædikede uafbrudt. Og jeg maa sige, at Herren har velsignet mig; han har altid gjort det lige fra den Tid, da jeg begyndte at opbygge Zion og dens Stæder. Jeg kunde fortælle om saa vidunderlige Tilfælde af Guds Styrelse med mig, at mange vilde sige: „Vi kunne ikke tro det.“ Jeg har altid været opfyldt af Tanken om at udføre Herrens Villie, at opbygge hans Rige paa Jorden, at opretholde Zion og dets Love og frelse Menneskene fra Synd og Ugudelighed, og jeg kan ærligt og oprigtigt sige, at under alt mit Arbejde er den Tanke aldrig opstaaet i mit Sind, hvorledes min Belønning vilde blive, om den vilde blive stor eller lille. Alt, hvad der har hvilet paa mit Sind, har været, at det var min Pligt at gjøre Guds Villie og arbejde for at oprette hans Rige paa Jorden. Jeg elsker, tjener og frygter ikke Herren for at undgaa at blive fordømt, heller ikke for at erholde store Gaver og Betsignelser i Evigheden, men ene og alene fordi de Principper, Gud har aabenbaret til Frelse for Menneskene, ere rene, hellige og ophøjede i deres Natur. I dem ere Hæder og evig Forøgelse; de lede fra Lys til Lys, fra Kraft til Kraft, fra Herlighed til Herlighed, fra Kundskab til Kundskab og fra Magt til Magt, medens derimod Principper af modsat Natur ville reducere ethvert Individ eller enhver Nation til Mandsvaghed, Uvidenhed, Ligegyldighed og den modbydelige Fordærvelsestilstand, i hvilken nu mange befinde sig. Vi burde tjene Herren og opbygge hans Rige udelukkende af Kjærlighed til de hellige Principper, som forædle Menneskene, saa at vi kunne erholde mere og mere og vedblive at modtage i Evigheden.

Præsident Skanck og Præsident Tjeldsted ville i denne og indtil Slutningen af næste Maaned paa Grund af deres Rundrejse i Skandinavien være fraværende fra Missionskontoret i Kjøbenhavn. De have overbæret Konferencerne i Gøteborg og Kristiania og have nu begivet sig til Bergen.

15 April 1903.

Præsident Young død.

Sige før Midnat den 13 ds. indløb der fra Missionspræsident Lyman i Liverpool Telegram om, at Kirkens ældste Apostel, Brigham Young jun., var afgaaet ved Døden den 11.

Præsident Young blev født den 18 December 1836 og optoges i Apostlenes Raad den 9 Oktober 1868. I længere Tid havde han været syg, men de seneste Efterretninger angaaende hans Sygdom bragte Haab om, at han vilde gjenvinde sit Helbred, et Haab, der nu er bristet. Da vi i Hjelkket savne nærmere Underretning om hans sidste Timer, indskrænke vi os foreløbig til denne korte Meddelelse.

Slægtens Karaktertræk og Kundskab.

Du Slægt, der som en Storm i Høst
henover Jorden haster,
men aldrig i dit eget Bryst
til Bunden Loddet kaster;
du, som vil granske Livet ud,
men glemmer Livets Kilde,
jøg dog engang dig selv og Gud —
vær stille!

Hør op med denne vilde Varm,
den hvileløse Trængsel,
læg Dret til din egen Varm,
hvor Sjælen bor i Fængsel;
dæm op for dine Bysters Elv,
lad Strømmene sig stille,
jøg saa paa Hjertets Bund dig selv,
men stille.

Hør op at færdes uden Ro
imellem Livets Døre;
hvor kan i sig en Varm du tro,
at du Guds Røst kan høre?
han drager ej i Hjertet ind
som Tordenstorm i Skoven,
han kommer som en sagte Vind
fraoven.

Du Slægt, som fuld af Harm og Had
igjennem Verden jager,
mens bævende lig Espens Blad
bestandig Tungen klager!
Hvad er dit Maal, hvad er dit Med,
hvad søger du i Brimlen?
Se, Blomsten voger taus i Fred
mod Himlen.

Hør, overalt i Mark og Lund
en Bøn om Stilhed lyder,
selv Middagsjølens gyldne Mund
i Skoven Stilhed byder;
se, Stjernerne langs Himlens Kyst
i gyldne Rader spille
og bede dig med bønlig Røst:
vær stille!

O, høj til disse Stemmers Klang,
du travle Slægt, dit Øre!
Der kommer dog den Tid engang,
da du faar Lov at høre;
naar Gravens dybe Kloffe slaar,
naar Dag og Nat sig stille,
og Døden raaber kold og haard:
Vær stille!

Det er et af denne Slægts Kjendtegn, at den i alt sit Jag og i al sin hvileløse Færden taber af Synne Maalet, hvorefter den haster. Vi leve i en Tidsalder, hvor' Alle gribe efter Lykken. Den hele Mennefteslægt stuver sig symbolsk set sammen og udstrækker gridt Arme og Fingre efter den guldglimsende Dukat, der med Jernbanehulets Fart strømmer gennem Samsundsmaffineriet. Alle haste efter at gribe den — det døde Metal — der som en nødvendig Faktor i det borgerlige Liv griber ind i Alles Tilværelse. Denne Konkurrence-Kamp for at naa „Lykken“ — om man kan kalde den saaledes — giver hele Nationens Liv sit Præg og efterlader hos det enkelte Individ Karaktertræk, der røbe saavel hensynsløs Egoisme som sleben Underfundighed. Til Sandhed, Retfærdighed og Dyd tages der intet Hensyn i denne Kappesid; de trædes under Fødder i den vilde Jagt efter den lokkende Herligheds Sæbeboble. Først for sent, naar de se den briste, forstaa de, at Skindet har bedraget, og de begynde da at tænke paa en varigere Glæde og Lykkeligbed.

Mon denne Tids Slægt vil lære at kaste Loddet i sit eget Bryst, dæmme op for sine Lysters Elv, søge sig selv paa Hjertets Bund og overtænke, hvorfor den fik en jordisk Tilværelse? Der synes ikke at aabne sig nogen Mulighed for et bekræftende Svar paa dette „Mon“. Profeten Joseph Smith udtalte ved en vis Lejlighed: „Hvorfor vil denne Slægt ikke lære Visdom ved Formaning i Stedet for at høste de bitre og sure Frugter af Ulydighed og enhver Daarligheds Selvprøvelse?“ Man bør dog neppe undre sig over, at Historien gjentager sig i vore Dage som altid, naar Slægten med Vold og Magt vil følge sine egne Veje og sine egne Planer, naar den i den almindelige Larm vil overhøre sin himmelske Faders advarende Røst, der i vore Dage gennem hans kaldede Tjenere lyder ligesaa tydelig, ren og klar, som den nogen Sinde har lydt paa Jorden siden vor Fader Adams Dage. Tidernes Fylde, Husboldning, om hvilken de store Guds Mænd profeterede i alle Tidsaldr, og til hvilken de saa' hen med Forventning og Glæde, er paa-begyndt og er lyslevende i den nulevende Slægts Midte, selv om denne Kjendsgjerning ikke paaagtes paa Grund af Slægtens hovmodige Tillid til sine egne Ideer, Hypoteser, Undersøgelser, rige Literatur, pralende og pragtfulde Kultus, mægtige kulturelle Fremgang og storladne industrielle Frembringelser og epokegjørende Opfindelser.

Slægten iler frem med forøget Kundskab om Alt, hvad der rører sig i og omkring den; hvert Aar drager den nyopdagede Kræfter ind under sit Omraade og skaber et videre Syn paa Ting, som den ikke før tilstrækkelig kjendte og forstod; men de mere Tænkfommes Syn paa disse Fremskridt munder ud i den Opfattelse, at deres Viden er begrændset, og at de for Tiden i det Hele taget ikke ere i Stand til at bestemme nogen Grændse. Det er paa samme Tid interessant at lægge Mærke til, at uagtet Kundskaben i vore Dage ved sin umaadelige Magt har frem-

bragt den høje Teknik i alle civiliserede Stater, saa staar den dog magtesløs overfor den Jammer og de Beklager, der lyde fra Folkedybet. Det er Livsproblemernes ydre Side, der har Forspringet. Kundskabens Magt maa imidlertid voge saa højt, den vil, i sin ydre Teknik; den kan dog ikke løse de vanskelige Spørgsmaal om Ret og Retfærdighed, ikke afbærge menneskelig Glendighed og ikke lede Mennesket til Vejen mod evig Lyksalighed, hvilket er Kjernen i ethvert Menneskes Tilværelse. Kundskaben affjærer sig fra Kundskabens Maal og Med, saalænge Slægten ikke vil lægge Øret til sin egen Varm, lære Hensigten med sin Skabelse, modtage Herrens Kundskab om dens Herkomst og det evige Liv herefter og blive modtagelig for Omvendelsens Budskab fra denne de Sidste-Dages store Husholdning, der er bestemt til at gjenoprette alle Ting, gjenneføre ethvert Problem og hæve Menneskene fra Synd, Fornedrelse, Van kundighed og Uretfærdighed, hvorunder Millioner nu sukke og true med at lade Livsens Bæger flyde over.

Det er et af Kjendetegnene paa denne Slægt, som Digteren synger om,

at den „vil granske Livet ud,
men glemmer Livets Kilde“.

Kilden er heroventil. De Sidste-Dages Hellige have ved direkte Aabenharelse nydt deraf. Det er det eneste Grundlag, hvorpaa de som et Folk med fuld Visdom og Kundskab kunne staa og berede sig for Livet i Dag og enhver Dag i deres jordiske Tilværelse og for en evig Frelse i Guds Rige. Det er alene paa dette Grundlag, at de ere i Stand til at opfatte deres Herkomst og Hensigten med deres jordiske Tilværelse, at se Tingene, som de ere, og Marsagerne til denne Slægts mægtige tekniske Fremfærd, der kaldes Civilisation.

Bibel-Henvisninger. Vi ønske at henlede Opmærksomheden paa, at der i dette Nr. af „Stjernen“ paabegyndes en Række Bibel-Henvisninger til Gavn for dem, der studere Evangeliets Principper. Lad ikke Bibelen være en lukket Bog for de Hellige og for dem, som paaberaabe sig at tro paa den. Vi give Anvisningen; vore Benner maa saa selv staa op.

Salg og Kjøb. Derjom Konferencekontorerne eller nogen af „Stjernen“s Abonnenter ere i Besiddelse af rene og ubeskadigede Exemplarer af Nr. 1, 2, 4, 9, 10 11, 12, 13 for Aaret 1902, bedes disse indsendte til Expeditionen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Forsinkelse. Da Trykkeriet, hvor „Stjernen“ i mange Aar er bleven trykt, i den sidste Uge har været under Behandling af Sturevisken og Malerpenslen, er dette Nr. bleven lidt forsinket.

Rettelser. I sidste Nr. af „Stjernen“ er der indløbet en Fejl, idet der under Artiklen „Vort daglige Liv“ staar: „Af Levi Edgar Young, Eldste over den schweiziske Mission“ i Stedet for: Af Eldste Levi Edgar Young, Præsident over den schweiziske Mission.

Sforaarsskonferencerne i Danmark

toge deres Begyndelse i Kjøbenhavn i Dagene fra d. 14—16 Marts og fortsattes i Aarhus og Aalborg henholdsvis i Dagene fra d. 21—23 Marts og fra d. 28—30 Marts. I Aalborg blev Konferencen afholdt i de Helliges nye Lokale paa Nørregade 13, medens den i Kjøbenhavn og Aarhus afholdtes i de sædvanlige Lokaler, Korsegade 11 og Borups-gade 14.

Konferencerne overværedes af Missionspræsident Anthon L. Skandhy og Præsident C. D. Fjeldsted, en af Kirkens General-Autoriteter, samt af alle de arbejdende Missionærer i de paagjældende Konferencer. Et stort Antal af de Sidste-Dages Hellige og mange Fremmede havde givet Møde; Guds Aand var udgydt baade over Talerne og de Besøgende, og de hjerteligste Følelser gjorde sig gjældende.

Rapporterne, som bleve afgivne af Missionærene ved Præstedøms-møderne, viste, at Konferencerne vare i en god Forfatning, og at Missionærene arbejdede med Iver og Midkjærhed for Bærkets Fremme. Præsident Skandhy og Præsident Fjeldsted gave Brødrene gode Raad og Instruktioener og opmuntrede dem til at optage deres Virksomhed for Herrens Sag med fornøjet Energi.

Konferencepræsidenterne Peter Christensen i Kjøbenhavn og James C. Petersen i Aarhus bleve ærefuldt afløste med Tak for deres trofaste Arbejde i Missionens Tjeneste og med Tillæbelse til at rejse hjem til deres Kjære i Bjergenes Dale. I deres Sted indfattes Grensforstanderne H. J. Christianen i Kjøbenhavn og Adam L. Petersen i Aarhus.

Programmet, der var lagt for Søndagskolerne og Ungdomsforeningerne under Konferencerne, blev udført til stor Tilfredshed; de trofaste Arbejdere, som ofre deres Tid i disse vigtige Organisationers Tjeneste, fortjene al Ros og Tak for det Resultat, som disse Skoler og Foreninger kunde fremlægge. Rapporterne for 1902 viste, at Tilstanden var god.

Den 26 Marts afholdtes et specielt Møde i Randers, og den 27 afholdtes et lignende i Frederikshavn, hvor Præsident C. D. Fjeldsted indviede et nylig opført Hus med Mødesal, der er overladt de Sidste-Dages Hellige til Brug ved Forsamlinger i Frederikshavn. Dette Foretagende er til stor Ære for Broder Petersen, som har ladet Huset bygge, og den Støtte, han i Forening med sin trofaste Hustru yder Evangeliets Fremme og Missionærene, som arbejde der, vil blive til Belsignelse for Mange.

Efter Konferencernes Slutning arrangerede Søstrene festlige Sammenkomster for Missionærene, hvor Forfriskninger indtoges. I Kjøbenhavn afholdt den kvindelige Hjelpeforening en Bazar, og et anseeligt Overskud var Frugten af Søstrenes Bestræbelser for at hjælpe de Fattige og Trængende.

I det Følgende meddele vi de samlede statistiske Rapporter samt de forskellige Grenes og Missionsdistrikters Adresser.

Kjøbenhavn.

Konferencepræsident Peter Christensen afgav for Kjøbenhavns Konference en samlet Rapport over Missiønerernes Virksomhed i det sidste Halvaar, der viste, at 10,574 Skrifter og 984 Bøger vare omsatte; 10,148 Fremmedes Huse besøgte; 2343 evangeliske Samtaler og 285 Møder holdte; 16 vare døbte og 10 Børn velsignede. „Stjernen“ havde faaet 5 nye Subskribenter.

Missiønererne i Kjøbenhavns Konference bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Konferencepræsident og Grensforstander: Hans S. Christiansen. Adresse: Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Kjøbenhavn: Frederik G. Nelsen, Jacob S. Bastian, Jørgen S. Jørgensen og Lars P. Nelson. Adresse: Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Hillerød: Lars P. Larsen og David R. Wheelwright. Adresse: Nyhlgade 8z, Hillerød.

Holbæk: Christian M. Nicolaisen og Ole S. Andersen. Adresse: Strandgade 5, Holbæk.

Slagelse: Joachim C. Andersen og James C. Jensen. Adresse: Fruegade 31, Slagelse.

Faxe: Hans Rasmussen og Louis Thompson. Adresse: Rønnesensvej, Faxe.

Nykjøbing F.: David W. Thompson og Niels Larsen. Adresse: Grønlandsvej 6, Nykjøbing F.

Rønne: Peter M. Jensen og John Hegsted. Adresse: Rosengade 7, Rønne, Bornholm.

Aarhus.

Konferencepræsident James C. Petersen afgav for Aarhus Konference en samlet Rapport over Missiønerernes Virksomhed i det sidste Halvaar, der viste, at 12,651 Skrifter og 1270 Bøger vare omsatte; 10,922 Fremmedes Huse besøgte; 2451 evangeliske Samtaler og 273 Møder holdte; 10 vare døbte og 3 Børn velsignede; 2 vare ubelukkede. „Stjernen“ havde faaet 21 nye Subskribenter.

Missiønererne i Aarhus Konference bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene og Missionsdistrikter:

Konferencepræsident og Grensforstander: Adam Lind Petersen. Adresse: Borupsgade 14, Aarhus.

Aarhus: Hans Hansen. Adresse: Borupsgade 14, Aarhus.

Spørring (Missionsdistrikt under Aarhus Gren): David Lee og Joseph W. Poulson. Adresse: Borupsgade 14, Aarhus.

Randers: Joseph S. Olsen, Niels P. Andersen og Alma C. Rasmussen. Adresse: Vestergade 43, Randers.

Skive (Missionsdistrikt under Aarhus Gren): Jens C. Jensen og Niels Nielsen. Adresse: Nordbanevej 243 V.

Esbjerg: Christen N. Christensen, Louis E. Johnson og Niels Ericksen. Adresse: Norgesgade 39, Esbjerg.

Odder: James C. Johnson og Henry E. Heilesen. Adresse: Østergade 51, Odder.

Vejele: Hans N. Hansen og Niels P. Sorensen. Adresse: Bedelsgade 64, Vejele.

Odense: Brigham Nielsen, Frederik Hansen og William E. Racker. Adresse: Jens Benzonsgade 9, Odense.

Aalborg.

Konferencepræsident Lars P. Christensen afgav for Aalborg Konference en samlet Rapport over Missionærernes Virksomhed i det sidste Halvaar, der viste, at 6211 Skrifter og 895 Bøger vare omsatte; 4981 Fremmedes Huse besøgte; 1590 evangeliske Samtaler og 290 Møder holdte; 6 vare døbt, 8 ordinerede, 9 Børn velsignede og 2 udelukkede.

Missionærerne i Aalborg Konference bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene og Missionsdistrikter:

Konferencepræsident: Lars P. Christensen. Adresse: Nørregade 13, Aalborg.

Aalborg: Oluf Petersen (Grensforstander) og Winfred A. Sjøldsted. Adresse: Nørregade 13, Aalborg.

Skjorping (Missionsdistrikt under Aalborg Gren): Frederik C. Mitchell og Niels P. Nielsen jun. Adresse: Skjorping Station.

Brønderslev: Mikkel C. Stenhouse og Søren N. Jensen. Adresse: Ulgade, Brønderslev.

Hjørring (Missionsdistrikt under Brønderslev Gren): Stephen C. Christensen og Hans Hansen jun. Adresse: Tostegade 14, Hjørring.

Frederikshavn: James M. Petersen og Don C. Sorenson. Adresse: Skagensvej 1, Frederikshavn.

Thisted: Peter C. Sorenson og Waldemar Jensen. Adresse: Skovgade, Thisted.

Vidnesbyrds Aflagt.

(Af Ældste Hugh J. Cannon, Præsident over den tyfte Mission.)

Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blive sendte ud i Verden for at forkynde, at Herren atter har talet fra Himlen. De erklære, at vigtige Skrifter ere komne for Lyset, og at disse opklare mange Ting, der i Almindelighed ikke ere blevne forstaaede af Jordens Indbyggere. De kalde Menneskene til Omvendelse, og som Herrens Tje-

ner alle Dage have gjort, advare de Folkene og forklare dem, at hvis de ikke afstaa fra det Onde, ville Herrens Straffedomme blive udgødte over dem. De bevidne, at Gud er fortørnet paa Verden, men at han er villig til at tilgive sine Sønner og Døtre deres Synder, naar de kun komme til ham i Ydmyghed og i deres Gjæringer vise, at de ønske at slaa ind paa den af ham betegnede Vej. Uldsterne paastaa, at de kunne vise dem denne Vej, og at de have retmæssig Autoritet til at give Raad og Belæring med Hensyn til Evangeliet og til at handle i Jesu Kristi Naavn.

„Det er meget sagt,“ siger En, „men Spørgsmaalet er, hvorledes De vil høre Dem ad med at bevise dette.“ Der kan fremdrages mange Beviser, som bekræfte Uldsternes Udsagn, Beviser, som ethvert ærligt Menneske, der vil undersøge dem, maa betragte som afgjørende. Men selv om Menneskene raabe nok saa højt paa Beviser, gjøre de sig neppe den Ulejlighed at tænke over disse, selv om det ene efter det andet lægges foran dem. Hvis Mennesker ikke ere tilbøjelige til at tro, ville Beviser sjælden overbevise dem. Men enten de nu tro eller ikke, saa ville de blive dømt i Overensstemmelse med Vidnesbyrdet af Uldsterne, som retmæssig ere kaldede til at prædike Evangeliet. Gud selv talte fra Himlen, da hans Søn efter at have modtaget Daaben steg op af Vandet, og han sagde: „Denne er min Søn, den elskelige, i hvem jeg har Velbehag.“ Troede Mange paa Johannes' Ord, da han vidnede om dette? Kun meget Faa. Men de, som forkastede Jesus paa hin Tid, kunne ligesaa lidt retfærdiggjøre sig med den Undskyldning, at han ikke bevisede sin Paastand. Han saavel som hans Efterfølgere erklærede, at han var Verdens Frelser. Han helbredte de Syge, uddrev onde Aander, trøstede dem, der hjemjøgtes af Prøvelser, og gav dem Vidnesbyrd om Evangeliet; men videre gik han ikke i sin Bevisførelse. Noah kunde ikke bevise, at der vilde komme en Syndflod, der vilde ødelægge Verden, og han har heller neppe forsøgt det. Fra Tidernes Begyndelse have Profeterne, som efterhaanden fremstode blandt Folket, afgivet Vidnesbyrd om, at det var den Almægtiges Befaling til dem, at de skulde gaa ud og kalde Folkene til Omvendelse og sige til dem: „Saaledes siger Herren.“ De, som vilde have Beviser for Sandheden af denne Erklæring, og som forkastede Raadet, fordi de mente, at det ikke var tilstrækkelig bevist, maatte som f. Ex. Folket i Noahs Dage tage imod Følgerne. Uldsterne i denne Kirke bevidne med alvorlige Ord, at „Tegnene følge de Troende“, at de mirakuløse Gaver og Kræfter ikke ere tomme Ord, hentede fra Bibelen, men at de virkelig stadfæstes i det praktiske Liv, ligesom i fordums Dage. De lære, at Jesu Kristi Evangelium findes paa Jorden i sin Renhed og Fuldkommenhed, og de gjøre dette med Vissheden om, at baade de og dem, der høre det, en Gang ville blive dømt efter deres afgivne Vidnesbyrd. Som Sandhedens Bubbærere ere de villige til at ofre deres

Tid, deres Midler, ja, selv deres Liv for dette Værk. De opfordre ivrigt og alvorligt alle Mennesker til at sige sig løs fra Synden og annamme Evangeliet. Og de love i Kraft af den Myndighed, som Kristus har givet dem, at dersom Nogen vil gjøre hans Villie, ville de kjende, om Lærdommen er af Gud, eller om de tale af sig selv. Naar de have udført deres Gjerning efter Herrens Befaling, ere de løste fra deres Forpligtelser overfor Verden, og den maa selv tage Følgerne, hvis den forkafter deres Budskab.

Det er dog glædeligt at vide, at disse Vidnesbyrd bære nogen Frugt. Ganske vist er Tallet paa dem, som slutte sig til Kirken, forholdsviis lille, men der er bestandig Tilvæxt, og vi have Grund til at være tilfredse med det allerede udførte Arbejde. (Der Stern.)

Tabernakel og Telefon.

Forretningsføreren for „Rocky-Mountain Bell Telefonselskabet“, D. S. Murray, vil i den nærmeste Fremtid træde i Underhandling med Forvaltningen af Tabernaklet i Salt Lake City om at indlægge flere Telefon-Apparater, forsynede med store Megafoner, i en saadan Afstand fra Orgelgalleriet, som det efter foretagne Experimenter maa anses for hensigtsmæssigt, saaledes at man, naar der i Tabernaklet afholdes Koncerter, kan bringe Forbindelse i Stand mellem dette og Telefonsystemet. Paa den Maade vil en stor Kreds af Tilhørere kunne nyde Musikken. Orglets Spil eller Korets Sang vil f. Ex. paa den Maade kunne høres i alle Egne af Montana, ja, paa et hvilket som helst Sted i Colorado, det østlige Washington, Idaho, Wyoming eller mellem Salt Lake City og Portland. Ved at sættes i Forbindelse med »Western Union« vilde Musikken kunne høres i Chicago eller endnu længere borte. Naar man blot har en Telefon, vil det være Folk muligt at lytte til god Musik i en Afstand af mere end 1000 Mil. Hvilken Opmuntring vil det ikke være for en Sanger eller Prædikant, naar han veed, at Tilhørere i ti eller flere Stater opmærksomt lytte til hans Stemme. Den Tid ligger maasse ikke saa langt borte, da Kirkens Præsident og Apostlene i Generalkonferencen ikke alene høres af Titusinder, men af Hundredetusinder; thi Udvidelsen er ubegrændset. Evangeliet skal prædikes for hver en Skabning; det er tydeligt at se, at Herren er virksom for at lette dette store Foretagende. (Deseret News.)

Udvalgte Evangeliets Principper.

Hentisninger for Bibel-Læsere. I.

Evangeliets.

Rom. 1: 16-17. Matt. 24: 14. Mark. 13: 10. Mark. 1: 14-15.
 Joh. 7: 16-17. Gal. 1: 8-9, 11-12. II Joh. 1: 9-11. Gal. 3:
 8. Heb. 4: 2. Heb. 11: 25-26. I Kor. 10: 1-4. II Tim. 1:
 9-10. II Peter 1: 19-20.

Tro.

Heb. 6: 1-2. Heb. 11: 1-6. Rom. 1: 16-17. Joh. 14: 1, 11-12.
 Joh. 3: 36. I Joh. 3: 23-24. I Peter 1: 18-21. I Joh. 5:
 4-5. Apg. 4: 12. Eph. 6: 16. Joh. 20: 26-31.

Tro og Gjerninger — Begge nødvendige til Salighed.

Joh. 8: 31-32. Matt. 7: 21. Joh. 14: 12, 15, 21, 23. Rom. 2:
 6-7, 13-15. Jak. 1: 22-27. I Joh. 2: 3-5. Eph. 2: 10.
 Jak. 2: 14-26. Heb. 5: 8-9. Titus 3: 8. Joh. 7: 16-17. Ab. 22:
 13-14. II Thesj. 1: 7-8.

Omvendelse.

Esaia 55: 6-7. Jeremias 18: 7-8. Ezekiel 33: 14-15. Rom. 3:
 10. I Joh. 1: 8-9. Apg. 17: 30. Matt. 3: 1-2, 7-8. Matt. 11:
 20-21. Matt. 12: 41. Luk. 13: 4-5. Luk. 15: 7. Luk. 24:
 46-47. II Kor. 7: 9-10. Apg. 2: 37-38. Apg. 3: 19-20. Apg. 11:
 18. Apg. 17: 30. Ab. 2: 4-5. Apg. 26: 19-20. Ab. 3: 19.
 Mark. 1: 14-15. Mark. 6: 11-12.

Forkortelser: Rom. = Paulus Brev til de Romere. Matt. = Mar-
 thæus Evangelium. Mark. = Markus Evangelium. Joh. = Johannes
 Evangelium. Gal. = Paulus Brev til de Galater. Heb. = Brev til de
 Hebræer. I & II Kor. = Paulus første og andet Brev til de Korinthier.
 I & II Tim. = Paulus første og andet Brev til Thimotheus. I & II Pe-
 ter = Peters første og andet almindelige Brev. I & II Joh. = Johannes
 første og andet almindelige Brev. Apg. = Apostlenes Gjerninger. Eph. =
 Paulus Brev til de Ephejer. Jak. = Jakobs almindelige Brev. Ab. =
 Johannes Aabenbaring. I & II Thesj. = Paulus første og andet Brev til
 de Thesjaloniker. Luk. = Lukas Evangelium.

Indhold:

Tiende	113	Foraarstjenesterne i Danmark ..	123
Redaktionelt:		Bidnesbhyrdets Magt	125
Præsident Young død	120	Tabernakel og Telefon	127
Slægtens Karaktertræk og Kund- skab	120	Underjøg Evangeliets Principper ..	128

Kjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af Anthon V. Stauchy, Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterjen).